

[Stærh Johansen.]

tion efter udviklingen, herunder også spørgsmålet om sådanne andre opgaver, som statsbanerne eller datterselskaber måtte tage op.

Endvidere fastholder ministeren i sit lovforslag det hidtidige jernbaneråd. Heri skal folketinget være repræsenteret med 14 medlemmer, medens de øvrige 3 udpeges af ministeren, således at der i alt bliver 17 medlemmer. Nu deler jeg ikke den begejstring, hr. Horn havde for jernbanerådet; jeg tror godt, jeg kan sige — det er i hvert fald det indtryk, vi har inden for mit parti — at sådan som jernbanerådet har været i den sidste snes år, har det i hvert fald efter vor opfattelse ikke haft nogen som helst betydning. Jeg kan også godt sige, at vi i vort parti meget nøje har overvejet, om man her skulle følge ministerens forslag og opretholde jernbanerådet. Vi mener nemlig, at i den nuværende skikkelse, hvor rådet er uden indflydelse på noget som helst og heller ikke samles så ofte, at det kan få indflydelse, kan det være betænkeligt at fortsætte med det. Men jeg forstår på ministerens fremsættelse, at ministeren vil aktivisere jernbanerådet, og hvis det er tilfældet, at jernbanerådet får nogle virkelige opgaver — det kan jo også godt være, at netop denne strukturændring giver ministeren muligheder for ved at konsultere dette råd at kontakte bl. a. folketingets medlemmer om nogle af de spørgsmål, hvorom der skal træffes en afgørelse — mener jeg, at rådet måske kan aktiviseres så meget, at man kan sige, at det gør nytte og altså skal oprettholdes. Jeg har altså forstået på ministeren, at dette er meningen, og derfor kan vi fra vor side give tilslutning til lovforslaget også på dette område. Men naturligvis, vil jeg dog tilføje, mener jeg, at vi i udvalget skal drøfte rådets arbejdsform. Ministeren skal selv fastsætte den forretningsorden, rådet skal arbejde efter, men jeg tror nok, at hele dets funktionsområde må overvejes i udvalget.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne tilsige det konservative folkepartis velvillige støtte til gennemførelsen af den nye lov om styrelsen af statsbanerne, idet også jeg vil påskønne det initiativ, der er vist ved nedsættelsen af dette strukturudvalg, den hurtige måde, det har arbejdet på, og den lige så hurtige måde, ministeren har fremsat lov-

forslaget på. Jeg håber, at dette lovforslag vil muliggøre, at statsbanerne kan løse sine opgaver og bruge de midler, man har i det moderne samfund, for at hævde sig i konkurrencen.

Holmberg: Lovforslaget om styrelsen af statsbanerne er ganske enkelt derved, at der kun er fire paragraffer. Jeg tror imidlertid, at de foreslåede ændringer har store perspektiver.

Ministeren nævner i sine bemærkninger til lovforslaget, at de forhold, der var gældende, da loven trådte i kraft i 1925, har ændret sig stærkt senere. Ja, det tør antydes. At der er kommet nye transportformer, og at bilerne har påført DSB konkurrence, ved vi alle. Det kan også aflæses af forskellen i den transportmængde, DSB havde dengang, og det, der nu er tilbage af gods og passagerer.

Jeg ved, at vi senere, engang i det nye år, skal have en såkaldt stor trafikdebat om vort samlede transportvæsen, og derfor skal jeg ved denne lejlighed absolut ikke gå i enkeltheder. Men der er alligevel visse ting, som er iøjnespringende. Når man tænker på, hvor lidt der egentlig er tilbage for DSB, relativt set, og hvor stort underskuddet er — flere hundrede millioner kroner, efter som det nu bliver beregnet — må man sige, at de danske skatteydere egentlig er et tålmodigt folkefærd, når de accepterer det. At de i de senere år er kommet i god træning, ved vi nok.

Men jeg så i et blad for et stykke tid siden, at jeg blev benævnt som en DSB meget uvenligtsindet mand. Det er jo sådan noget, som naturligvis kan skrives, men der er ingenting, der er mere forkert. Jeg erkender naturligvis DSBs store betydning, i alt fald den tidligere betydning, men det er da også rimeligt at gøre opmærksom på udviklingen, som ikke er DSBs skyld. Jeg erkender, at DSB har gjort hæderlige forsøg på rationalisering; og at meget er opnået, er ganske sikkert. Ministeren siger i øvrigt meget stærkt i sine bemærkninger til lovforslaget, at statsbanerne „i nogen grad“ har forenklet administrationen. Men det hele taget i betragtning er jeg helt overbevist om, at en anden organisationsform bliver nødvendig, og her er jeg helt enig med ministeren i, at det så nok ikke kan være på anden måde